

Hory, kámen a několik květů
Namid je jeden z tisíce světů

Jonáš Jenšovský

Hory, kámen a několik květů,
Namid je jeden z tisíce světů

Jonáš Jenšovský

Mlčenlivý, stále živý

Plíživé ticho narušily odměřené kroky. Ulicí kráčel cizinec v černém. Na zádech meč, na sobě kroužkovou zbroj. Kráčel pomalým a vyrovnaným krokem. Jeho očím nic neuniklo, ale díval se kolem sebe klidně a rozvážně, netrhal hlavou, jakmile zaslechl nějaký zvuk. Vzbuzoval respekt, nejistotu a strach...

Kolik příběhů začíná těmito nebo podobnými slovy...? Až moc. Nemohla by ta první část být trochu jiná? Těch předtím jsme si za ta léta užili do sytosti.

Liška a Sumec postávali na rohu ulice Prasklé sam/nice a pozorovali stíny, jestli se nevyloupne neopatrný noční chodec ¹(je třeba říct, že neopatrný noční chodec byl biologický druh, kterému hrozilo už delší dobu vyhynutí).

„Viděls poslední dobou Pádla?“ zeptal se najednou Sumec.

„Prej má něco dlouhodobýho v Ostviru a tam když nemusim, nelezu.“ odvětil Liška a ubalil si cigaretu.

Sumec se uchechtl. Párkrát už v Ostviru byl, ale vzhledem k praktikám Chipruneovy Triády by se rozmýšlel, jestli tam jít na vlastní triko.

Ozvalo se unavené skřípání zřejmě ještě unavenějších kol. Před protější zdi zastavil povoz s několika pytli a krabicemi, obchodník seskočil s kozlíku a rozhodným krokem se vydal vstříc hospodě U Zmetka. Název mělo na svědomí několik bytů na protější straně ulice, které SVS – soranský výzvědný syndikát- používal k výslechům a verbování nových agentů, přičemž o praktikách všech těchto zmetků kolovalo hodně... nepěkných věcí.

Liška se Sumcem obchodníka znali. Letmo na něj kývli, aniž se však dočkali odezvy. Asi někde upil už předtím.

1 tohle písmeno bylo nečitelné, protože ho kdysi něco ostříklo a nikdo ne nenamáhal ceduli vyčistit.

Jejich pozornost po chvíli přitáhlo něco, co začalo pozvolna infiltrovat chladný noční vzduch. Pach spáleniny. A sílil.

Za chvíli je jeho intenzita donutila otočit hlavy. Blížil se někdo, z koho se celkem intenzivně kouřilo. S rozeznáním obrysů těla zaslechli oba i lehké klapání káry na dláždění.

Neznámý chodec vstoupil do světla lampy nade dveřmi hospody, čímž se zjevil v celé své poněkud pochroumané kráse. Měl na sobě černou tuniku, plášť stejně barvy a sem tam nějaký ten bandalír. Jeho oděv byl potrhaný a propálený, nijak intenzivně, ale zato všude.

Za sebou táhl ležérně kárku s dvěma bezvládnými těly, která se v přítomnosti kouře nelišila. Když míjel Sumce a Lišku, přátelsky na ně kývl, ačkoli v tom byl obsažen jistý smrtící podtón – něco ve smyslu tvař esepřátelskyneboseknimpřidáte. Na chvíli se zastavil a pustil kárku, čímž došlo k jejímu částečnému převrácení doplněnému o tlumené zasténání cestujících.

Zalovil někde v záhybech svého pláště a vytrhl pouzdro s třemi hvězdicemi, tedy spíše třemi kusy roztaveného kovu. Znovu chytl kárku, odhodil pouzdro někam do šera se slovy „Tak tahle děvka mě tlačila do žeber.“ a pokračoval beze slova v cestě.

Liška a Sumec se na sebe s trochou očekávání podívali, přičemž nebylo možné odhadnout, jestli nečekají na tváři toho druhého třeba oslí uši, a pokrčili rameny. Pak, aniž by se o to museli starat, zaujala jejich těla podvědomě stejnou ležérní polohu jako před několika minutami.

Kdesi ve vzdálených astrálních rozměrech, jejichž souřadnice se možná vyskytly některému z mnoha profesorů matematiky na ranních novinách, je tma.

Náš pohled se po chvíli otočí a na několika místech vysvitnou hvězdy. Není to sice ideální pomůcka pro skvělou orientaci, ale lepší, než kdyby zase zhasly. Aniž víme proč, začneme se pohybovat. Pomalu, ale zrychlujeme. Jen to cítíme, protože vše ostatní se zdá být na svém místě.

Pak nás zahálí nás zlatý svit. Otočíme hlavu... a zíráme na povrch zlaté koule, která tu předtím nebyla. Na jejích povrchu se převaluje zlaté světlo jako lehké vlnky oceánu všehomíra. Není to zavádějící, neboť tato koule je vesmír. Mnohovesmír. Svět světů...

Naefar. Krutý i krásný, vášnivý i objektivní Naefar dunící nesčetnými

prameny viditelné energie a ještě více prameny té, která vidět není. Na chvíli zapomene na to, že jeho povrch se dá jen těžko proniknout a pustí nás dovnitř.

Skrze trhlinu mineme jakési oranžové hory a vnitřní varianta prostoru nás bez milosti omráčí. Chvillemi není vidět přes svazky blesků, které zastupují všechny barvy spektra stojícího však mimo hranice lidské představitivosti. Buší do světů, které jsme při našem tichém letu již nechali pod námi, a které jsou menší a menší, přičemž se spojují do jakési gigantické skládačky, jejíž dílky a linie zahalí závoj vnějších astrálních sfér, které je okamžitě zakryjí jako škraloup horké mléko. Slijí se zpět do jednolitého zlatého pláště ubíhajícího do neznáma.

Bez ohledu na to, co zrovna zaujalo naši pozornost, letíme dál. Zvedneme oči po směru letu a spatříme mezi všudypřítomnými a neúnavnými plameny sil nám neznámé podstaty černobílou pulsující kouli.

Jakýmsi vrozeným smyslem cítíme, že realita kolem mění svou povahu. Hmota začíná ztrácet sílu, pevnost, význam a své výsadní postavení. Je nevyhnutelně nahrazována pouhým slovem, znakem, symbolem, myšlenkou, rozkazem...

Blížíme se k protipólu hmotného světa. K syrovému, nehostinnému jádru mnohovesmíru, zdroji jeho soudržnosti, variability a miliony let trvající proměnlivosti.

Daonar, srdce astrálních sfér, vnitřní vesmír, nám kyne na pozdrav. Aniž bychom chtěli, zrychlujeme. Tohle nebezpečné místo je třeba proletět rychle. Tady není zcela bezpečno pro nikoho a dlouhý pobyt si tu mohou dopřát jen duše těch, kteří umí silou vůle vykrást beze stop banku na druhém konci kontinentu. A těch je jenom pár stovek miliard.

Při průletu srdcem Naefaru letíme rychlostí myšlenky, informace... ne něčeho tak zoufale pomalého jako je třeba světlo. Stejně se ale většina z nás setká na pár chvil s vlastními touhami, sny, ale na mnohem déle s nočními můrami, které nás sledují od narození, od úsvitu našeho vlastního času a zřejmě sami od sebe nikdy dobrovolně nepřestanou.

S tichým zasyčením jsme víc venku než uvnitř a opět vidíme kdesi v dálce zlatou mozaiku světů. Je jedno, kam se nakonec dostaneme, hlavní je, že snad budeme nohama na pevné zemi, nebo ji aspoň spatříme někde opodál.

Tryskem vyrazíme vstříc světlu, vyhneme se několika bleskům, a

ačkoli jsme byli ještě před chvílí hrozně daleko, plujeme teď pomalu nad jednotlivými dimenzemi zalitými hřejivým vesmírným ohněm sfér.

Začínáme jemně, téměř neznatelně klesat. Plameny nám olizují prsty u nohou, ale není to nepříjemné ani to nebolí. Co naplat, skočme do toho rovnýma nohama.

Málem nám uletí hlava i všechno ostatní, když nás praští ledový víchr.

Trochu se rozkoukáme a všimneme se obrysů skal, které se pod námi pozvolna zjevují. Zasněžené špičky hor, zamrzlá jezera a vytí větru. Hory bez varování zmizí a před námi se rozprostřou nekonečné pláně. Letíme přes Střední Tassarth, nejsevernější kontinent Namidu, světa podobného v mnoha směrech tomu našemu.

Zachytíme ve větru lehké oteplení a pevnina pod námi ustoupí moři.

Nemáme ponětí o směru, vítr hvízdá a zpívá si písňe a balady dávnověku o tom, co všechno se tu za ta léta stalo. Války, potopy, magie živlů, zrady a spojenectví (což je svým způsobem to samé) – jako kdekoli a kdykoli jinde. Lidé jsou stále stejní a stejně nepoučitelní.

Na obzoru spatříme zemi. Než párkrát mrkneme, přeletíme nad stavbou připomínající zároveň pevnost i chrám. Stojí na kraji útesu a pod ním se odráží a třpytí slunce v mořských vlnách, které zrcadlí oblohu.

Výhled nám zaplní lesy a podle rychlosti pohybu korun stromů zpomalujeme. Zahlédneme několik chaloupek, povalených sloupů a ruin, nejspíš památek na dávno zapomenuté bohy.

Otočíme se právě včas – před námi se rýsují městské hradby. Mineme několik políček a říček. A kousek od městských bran zahlédneme malou postavičku v černém plášti, kráčející vstříc hlavnímu městu machajského království, centru všeho od bordelů po knihovny, Soranu.

Hory, pouště i celý svět pamatovaly lepší časy. Pamatoval rozkvět lidského plemene, zrod i zánik tisíce civilizací, vzestupy a pády králů a císařů, národy zmítané válkami, vnitřními nepokoji i dlouhá léta klidu. Pamatoval čest bojovníků, kodex vrahů a lupičů, mnichy, kteří dosáhli dokonalé rovnováhy a mágy obrovské moci.

Pamatoval to všechno. Rasy bojovaly mezi sebou i sami se sebou, srdce elfů stále ovládala arogantní nadřazenost a víra, že jsou vyvoleni vládnout ostatním. Trpaslíci budovali svá horská království a vytvořili tisíce legendárních čepelí a břitů, skrytých v hlubinách hor a času.

Ted' světem zmítaly další nepokoje. Ostatně války, boje a chaos se střídaly v různých obměnách od prvního úsvitu, ale tenkrát to bylo... jiné. Vrazi měli více cti, zloději byli inteligentní a nevráždili, pokud nemuseli. Bojovníci uměli nějak lépe válčit a kouzelníci využívali své síly taky trochu jiným způsobem.

Stará pravidla a zvyky, města a národy vzaly téměř všechny za své, když nadešla Bílá noc. Jeden člověk. Jeden člověk, který našel způsob, jak z ostatních vysát jejich sílu a přidat ji ke své. A ta síla se mu jednoho dne stala osudnou jako mnoha jiným před ním. Neudržel svou energii a ta zaplavila svět v obrovské přívalové vlně, která se odrazila od stěn reality a několikrát se přehnal kontinenty. Bílá noc... Půlnoc jasnější než letní den v poušti. Ta spousta magie udělala své. Zmutovala anshe, dotvořila skvirty a zmutovala stovky jedinců z ostatních ras. Vylila se všude. Zaplavila každý kámen, každé jezírko, každý strom. Občas ničila, někdy obnovovala, vždy změnila. Někdy pálila na popel, jindy oživovala, vždy ale zasáhla. Kdoví, co všechno se teď najde pod povrchem Namidu.

Pár desetiletí po Bílé noci se pláne a lesy Namidu stále ještě vzpamatovávají z těch několika smrtelné dlouhých hodin. Lidé se snaží uživit, jak se dá. Tajné služby mají žně. Pořád je potřeba někoho unést, někoho odstranit a někoho vyděsit.

A do toho chaosu přišli oni. Kernos je nazval Mlčenlivými. Nevím přesně proč, ale zeptám se ho. Možná chce světu pomoci, možná sleduje vlastní zájmy. To ví jen on. Mlčenliví se tu potloukají někde kolem. Možná hledají jeden druhého. Možná hledají jen vlastní cestu všim tím zmatkem a peklem. Ale když se potkají, určitě se poznají... je to v jejich přístupu, v jejich stylu myšlení.

On je jedním z nich. Do Soranu přišel ze severu. Nikdo nevěděl, odkud se vzal. Člověk s jeho schopnostmi svou přítomnost nikdy dlouho neutají. Někteří říkali, že je z jiného světa. Až po mnoha letech, mnoha zlomených čepelích a nespočtu úderů a polibků vyšlo najevo, jak to vlastně celé bylo. I on sám na to přišel až po letech, když byl připraven.

Severní branou Soranu procházela denně spousta lidí. Hodně dovnitř, hodně ven. Našlo by se tu hodně podivných a podezřelých živlů, ale když nedělaly kraviny, stráže je nechaly na pokoji. Svět se stále vzpamatovával a každý se snažil dělat, co mohl. Bylo však s podivem, s jakou rychlostí

se zmátořily tajné služby a nejrůznější syndikáty a nájemná bratrstva a začala opět nabízet své služby těm, kteří byli buď vysoce postavení, nebo neměli hluboko do kapsy nebo obojí.

A do toho chaosu přišel on. Jmenoval se Mozenrat. Mozenrat nra Tar-Enor.

Vzdor vši pravděpodobnosti a ustáleným zvykům nepřišel za bouřlivé noci, ale během poměrně klidného odpoledne.

Bylo na něm něco zvláštního. Nebyl podezřelý. Nedíval se přivřenýma očima kolem sebe. Neotočil se prudce po každém zvuku. Nedržel ruku stále na jílci meče a nevypadal, že by byl stále ve střehu. Ale nepůsobil ani dojmem spořádaného občana, který jde za svými denními povinnostmi.

Došel na malé náměstíčko poblíž brány a rozhlédl se kolem. Po chvíli se spochýnil zrakem na procházející dvojici městských strážů. Usmál se. Pak k nim vykročil.

„Promiňte, nerad vás obtěžuji, ale kde bych tu našel slušný hostinec?“

Strážný se zarazil. Zdvořilost tu nebyla častým jevem.

„Tady kolem jsou jenom pajzly plný rváčů a pivo tam nestojí za nic. Ale asi tři bloky touhle ulicí je hospoda U Letící čepule. To už je slušnější podnik.“

„Děkuji, jsem vám zavázán.“ odvětil cizinec a vydal se směrem, který mu strážný ukázal.

Rozhlížel se kolem sebe a přemítal o všem, co musí udělat. Hlavně potřebuje nějaké peníze. Neměl ve zvyku hromadit majetek, ale než najde Nareatha, musí sehnat nějaké ubytování, slušný meč a možná luk, protože momentálně měl jen prvotřídní ktaru, zashionskou dýku, kterou mu věnoval Tarinok. Musí koupit i nějaké další oblečení, sehnat kvalitní černý plášť a několik bandalírů...

V příštím momentě jeho tělo reflexivně ztuhlo. Zaslechl nezaměnitelný zvuk pomalého tasení něčeho ostrého.

Ohlédl se a zašklebil. V boční uličce byl očividně právě někdo přepadáván.

Tohle ho pronásledovalo skoro pořád. Ve svých dvaceti nenavštívil příliš mnoho míst, ale kam přišel, tam se zrovna něco dělo.

První pohled na scénu poskytl jeho mozku asi tři cesty možného

útěku (vlevo, vpravo a někudy nahoru) a několik možností řešení včetně několikanásobného znásilnění.

„Nepotřebujete s tím pomoci?“ křikl do uličky na dva chlápky, z nichž jeden držel tělnatému chlapíkovi za zády a druhý ho s nožem v ruce šacoval.

Ten, co držel oběť, se ohlédl po zvuku a odsekl: „Neplet' se do toho, jestli chceš vodejít vcelku, mladej.“ a Mozenrat si uvědomil, že mu něčím strašně připomíná králíka.

„Já jen, že by nebyl blbej nápad jít trochu stranou, tady ste strašně na očích.“

Lupiči se na sebe podívali a tělnatec zděšeně ztuhl v očekávání věci příštích. Pak se začali beze slova krok za krokem šourat blíž ke zdi, přičemž bedny, sudy a harampádí kolem je částečně kryly. Mozenrat k nim svižně vykročil.

Držitel nože se vrhl na původně obchodníkovu zavazadla. Mozenrat míjel králíčího muže a pohledem zkontroloval, že jeho druha zaměstnává něco jiného. Pak chytl králíka za límec a současně s trhnutím mu podkopl levou nohu.

Králíčí muž se svalil a strhl na sebe svou oběť, která sice hekla, ale ten dole na tom byl rozhodně hůř.

Jedinec s nožem zvedl oči a v prvním momentě udělal tu základní chybu, že se na Mozenrata s řevem a napřaženým nožem vrhnul, což Mozenrat čekal.

Udělal krok stranou a vyhnul se čepeli. Jeho levačka švihnutím chytla soupeřovo předloktí, pravačka ohnula prsty a jejich klouby trefily zápěstí. Moc to nebolelo, ale účel byl jinde. Cíl se na chvílku zaměřil svou pozorností na bolest a ruka na moment povolila sevření.

Obě Mozenratovy ruce sjely k dlani a rozevřely prsty. Pravačka sjela po čepeli nože a hodila ho přes uličku někam mimo dohled. Levá ruka stále držící zápěstí opsala dlouhý horní oblouk. Tělo následovalo ruku a stále nohama na zemi se otočilo kolem vlastní osy a plácló sebou na zem s nevýrazným „Eeek.“

Protože celý proces zabral jen několik vteřin, zkontroloval Mozenrat status quo. Obchodník se pomalu zvedal, čímž způsobil králíčímu muži několik krušných chvilék.

Původní majitel nože se zvedal rychleji. Trochu se oklepal a podíval se na Mozenrata způsobem, který by dohnal k explozi i vodní meloun.

„Co to mělo bejt, ty zmetku? Si myslíš, že s náma stačí fláknout jednou vo zem a sme tuhý?!“

Králičí muž se trochu sebral a odstrčil tělnatce stranou. Ten udělal pár kroků vzad, ale k odchodu se neměl. Hypnotizoval přitom očima dva vaky u Mozenratových nohou.

Tentokrát se na Mozenrata vrhnul králík, což ovšem na výsledku nic nezměnilo. Mozenrat ho nechal nabrat trochu rychlost, udělal krok vzad a švihl levačkou v protisměru. Jeho dlaň narazila do prsou soupeře, jehož nohy účinkem setrvačnosti podklouzly, jejich majitel se částečně protočil ve vzduchu a sekl sebou na dlaždice.

Stojící lupič hleděl chvíli do prázdna a pak se dal plynule do běhu zachvácen na moment krystalicky čistým pudem sebezáchovy. Když to registroval ten na zemi, zvedl na chvíli hlavu a pak svého druhu následoval.

Mozenrat pozoroval se založenýma rukama zdrhající zlodějíčky a ze zamyšlení ho vytrhl až děkující hlas.

„Kámo díky, tohle bylo úžasný, nebejt tebe tak už sem byl na prkně.“

„Přinejhorším bys přišel o svý věci, trochu by tě postrašili a vzali by roha.“

„Vo čem to mluvíš, měli kudly?!“

„To sice jo, ale nejsou to zabijáci. Jen drobný krysy, takovejch najdeš všude desítky. Chytaj se všeho, co jim přijde pod ruku, dělaj ze sebe drsňáky a nemůžeš jim věřit. Jsou kluzký jak masná čepel, ale krouhnu tě až když jim jde o krk.“ odvětil Mozenrat s pohledem stále upřeným do uličky. Pak se otočil tak rychle, že právě zachráněný ucukl.

„Ale kam jsem dal způsoby. Napadá mě otázka, jestli jste v pořádku. Ale mluvíte, stojíte a hýbete rukama, takže asi jo. Nevíte, kde bych našel hostinec U letící čepel? Byl mi doporučen hlídkou jako jedno z mála slušných míst ve městě.“

„To maj sakra pravdu. No vlastně máte kliku, já tam dělám hostinskýho. Sem Henlin.“ řekl bodře a napřáhl ruku. Mozenrat ji s úsměvem stiskl. „Mozenrat nra Tar-Enor.“

Henlin se zarazil. „Co znamená to nra? Asi nebudeš zdejší, co?“

„No to opravdu ne. Pocházím z jednoho pouštního světa a sem jsem

se dostal řízením osudu po několika složitých událostech. Nra znamená „pocházející z“ a je to u nás běžná součást jména.“

„Co to bylo za události?“ zeptal se Henlin a Mozenrat postřehl opatrný podtón.

„Nic, co by mohlo kohokoli tady ovlivnit.“

„Jasný. Neměj mi to za zlý, ale málokdo v tomhle městě má zájem o další problémy než svoje vlastní.“

„Rozumím.“ Mozenrat se rychle rozhlédl kolem. „No mohli bysme zmizet, co ty na to?“

„Sem pro.“ kývl Henlin a sebral svoje vaky.

Mozenrat našel mezi harampádím nůž a očividně spokojen s jeho kvalitou, kterou předtím neměl čas posoudit, si ho zasunul někam do útrobu pláště.

Pak vykročili k hlavní ulici, a když je uvítal šum lidí kolem, zatočil Henlin doleva.

„Co tě sem vlastně přivádí, Mozenrate? Hledáš někoho, něco, práci, jen tak procházíš?“

„Hledám člověka jménem Nareath.“

Henlin se na Mozenrata pozorně podíval. „Co mu chceš?“

„Nezníš moc nadšeně?“

„Asi takhle. Když někdo hledá Nareatha, hledá přes něj buď několik dalších pár lidí, protože Nareath je tady něco jako spojka, nebo mu chce něco provýst, protože je tu něco jako spojka.“

„Mě za ním poslal jeho bratr.“

„Tak to jo, to je jiná.“

Mozenrat se zarazil. „To je nějaký tajnej kód s tím bratrem, že mi hnedka věříš?“

Henlin se zasmál. „Ani ne, ale hodně málo lidí vůbec ví, že Nareath má bratra. Když o tom víš, téměř určitě ses s ním setkal, takže jdeš z chrámu Mořského slunce, nebo jsi tam aspoň byl.“

Mozenrat pokýval hlavou. „Můžu ho teda někde najít?“

Henlin si lehce odfrkl. „Jestli je v Soranu, tak se u mě občas objeví na pár skleniček a kus řeči. Ale teď tu podle mě není, vyřizuje něco na Ethu, což je skoro druhej konec dimenze.“

„Jaký jsou možnosti?“

„To uvidím podle toho, kdo bude v lokále, ale někdo ze syndikátu je

tam skoro furt. Možná naraziš přímo na Černou pěst.“

„Koho?“

„Derakin Černá pěst. Nový velitel soranského výzvěděho syndikátu, nebo taky SVS. Hezkej název, ale občas je to pěkná sebranka. No ale do toho tě zasvěteř až voni, já většinou jen vyřizuju vzkazy. A jsme tady.“

Henlin se zastavil před lehce ožehlými dveřmi, nad nimiž viselo na jakési variaci bidýlka několik vrhacích nožů a hvězdic, které cinkaly ve větru.

Henlin strčil do dveří a zmizel v šeru. Mozenrat pokrčil rameny a následoval ho.

Henlin zmizel z Mozenratova zorného pole a ten viděl jen clonu kouře a tlumený hovor. Pokusil se zorientovat.

„Udělej pár kroků dopředu.“ zaslechl Henlina a podle zvuku byl jen kousek od něj. Poslechl ho. Kouř zmizel a až na přitmní stál Mozenrat v překvapivě čisté hospodě. Když se otočil, jasně viděl vstupní dveře.

„Tenhle figl tu vytvořil Černý klíč. Něco jako spřátelená organizace mágů. Kohokoli přichoziho jasně vidíme, zatímco on sám je na dostatečně dlouhou dobu dezorientován.“ Henlin mu kývnutím naznačil, aby ho následoval.

Vy kročil za ním a rozhlédl se přitom po lokále. Zahlédl několik postav v pláštích, róbách a několik v brnění. Zaslechl také pár šustivých zvuků. Šepot čepelí. Bylo mu jasné, že tiše tasené dýky, zbraně, šipky a kdovíco ještě se plynule vracejí k opaskům a do rukávů.

Henlin obešel výčepní pult, odložil vaky někam do kouta a pootevřel zadní dveře, šikovně ukryté ve stínu. Jen do nich nahlédl a utrousil: „Někoho ti vedu.“ Pak se podíval na Mozenrata, který se mezitím opřel o bar a mávl na něj. Podržel mu dveře a Mozenrat vklouzl do salonku.

Uvítal ho orlí pohled muže v perfektně padnoucí tunice. Měl černé vlasy, které se akorát dotýkaly ramen, nenásilně sevřené rty tvořily krátkou linku a modré oči si měřily Mozenrata s výrazem naprosté kontroly nad situací.

Jeho ruka se opírala loktem o stůl a zdvižená dlaň svírala téměř mazlivě několik karet.

Aniž spustil z Mozenrata oči, kmitl palcem a malíčkem proti sobě, sklepl karty k sobě a uvolněně je položil na stůl.

Ticho přerušil Henlin.

„Mozenrat nra Tar-Enor, Derakin Černá pěst, velitel Soranského výzvědného syndikátu, SVS.“

Derakin pokynul Mozenratovi, aby si sedl a kývnutím poděkoval Henlinovi. Mozenrat přijal místo u zdi a teprve teď si všiml, že je tam ještě někdo. V šeru zářila bílá hubená tvář s očima, jejichž zorničky byly jen matně patrné. Ten někdo měl na sobě šedou róbu, ruce položené křížem na koleně nohy opřené o hranu stolu. Zřejmě si Mozenrata prohlížel, ale nebylo možné to říct určitě.

Pak několikrát zamrkal a s Mozenratovými černými očima se utkala dvojice purpurových zorniček s mírně pobaveným výrazem.

Derakin se zasmál. „Omlouvám se, pokud tě to zaskočilo, ale můj kolega Rentgol Půlnoční šepot si rád hraje.“

Rentgol se usmál a odhalil bílé zuby. Pak se podíval na Černou pěst. „Nechám vás o samotě.“

„Díky, kolego.“

Bez jediného zvuku vstal a zmizel v lokále.

Derakin opět spočinul zrakem na Mozenratovi.

„Takže komu nebo čemu vděčím za tvou přítomnost?“

„Posílá mě sem Daregan z Mořského slunce. Podle jeho slov se tu najde využití pro moje schopnosti.“

„No další ruka, vrhací nůž nebo inteligentní mysl se vždycky hodí. Co umíš?“

„Umím toho hodně. Dost na to, abych od svých čtrnácti přežil šest let v říši prolezlé zabijáky, kde má každý člověk vrozenou schopnost ovládat jeden z pěti živlů.“

„To zní zajímavě. Kterou schopností obdařila příroda tebe?“

„Mám vrozenou telepatii. Při dost chaotickém přesunu na tento svět jí sice většina zmizela, ale pořád jí mám dost na to, abych cítil soupeřův úder předtím, než si ho uvědomí on sám.“

Derakin švihl rukou přes stůl. Mozenrat cítil impuls v myšlenkách už ve chvíli, kdy ještě prostorem zněla ozvěna jeho vlastních slov. Látka šatů zašustila a Derakinova malíková hrana se zarazila o Mozenratovu dlaň v úrovni jejich očí.

„Vítej u SVS.“

Mozenrat se usmál. Černá pěst pokračoval. „Vím sice, jak se jmenuješ, ale nevím, jaké jméno používáš.“

„Narodil jsem se jako Arf. Ale Mozenrata používám už hodně dlouho, Mozenrat nra Tar-Enor je oficiální verze.“

„Zůstaneme u Mozenrata, ale tohle si budu pamatovat.“

„Fajn, co se mnou teď provedeš?“

„Normálně bych ti nechal chvíli na aklimatizaci, ale trochu mě tlačí čas a taky myslím, že plynulý přechod do akce pro tebe nebude problém.“

„Fajn.“ zopakoval Mozenrat.

„Máš teď kde zůstat?“ nadhodil Derakin.

Mozenrat zavrtěl s lehkým povzdechem hlavou. „Ani ne před hodinou jsem přišel do města. Měl jsem najít Nareatha a krom něj tu neznám ani nohu. Tady jsem to našel, protože jsem narazil na Henlina.“

Černá pěst pokýval hlavou. „No to nebude tak velký problém. Zatím zůstaneš tady u Henlina a až se trochu rozjedeš, nepochybuju o tom, že si budeš moct koupit něco klidného na předměstí.“

„Nemám prachy.“

Derakin se upřímně zasmál. „Příteli, s tvejma schopnostma se tohle brzo změní. Teď zůstaneš tady na náš účet.“

Černá pěst vstal a zmizel v lokále. Mozenrat ho po chvílce následoval.

„Henline, náš nový přítel tu nějaký čas zůstane na můj účet.“

„Bez problémů.“

Derakin se otočil k Mozenratovi. „Já tě teď opustím, očekávám nějaký informace ohledně dnešní noci. Zatím se tu trochu rozhlídni, pokecej s Henlinem a tak. Ráno sem někoho pošlu nebo se pro tebe stavím sám.“

Mozenrat přikývl, ale Derakin ještě nad něčím přemýšlel. Nakonec sáhl do útroh své tuniky a podal Mozenratovi měšec. „Na průběžný výdaje, zkrátka co budeš zatím potřebovat, což nechám na tobě. Kdyby něco, obrať se na Henlina, málokdo to tu zná líp.“

Černá pěst ještě obhlédl lokál a odešel.

„Kamaráde, musels udělat fakt dojem, tohle se běžně nestává.“ řekl Henlin, zatímco oškraboval něco z baru.

Mozenrat pokrčil rameny. „Zase nic tak úžasnýho jsem mu nepředvedl. Chtěl mě praštit a já mu chytnul ruku.“

Henlin vědoucně kývl. „Jeden z jeho jednoduchých testů. Jak daleko před vlastníma zubama si ho zarazil?“

„Zubama? Chytl jsem ho v polovině úderu.“ odvětil Mozenrat.

Henlin ztuhl v polovině pohybu. „Normálně bych řek, že kecáš, ale

podle Derakinova chování to musí být pravda.“ pak se natáhl k věšáku s klíči a jeden Mozenratovi hodil.

„Dvanáctka s výhledem na ulici.“

Když ho Mozenrat míjel, naklonil k němu spiklenecky hlavu. „Kde ses to naučil? Takhle rychlej není nikdo.“

„Naučil? Henline, tohle mám vrozený.“ lehce si povzdechl. „Jak to říct jednoduše... řekněme, že cítím cizí úder moment předtím, než se cizí svaly dají do pohybu.“ řekl Mozenrat a vykročil směrem ke schodům do patra.

Henlin se za ním díval se směsí zděšení a úžasu. Než se vrátil k čištění sklenic, prolétla mu hlavou jediná myšlenka. *A do prdele.*

Našel dveře s odpovídajícím číslem a po krátkém souboji se zámekem vešel do útulného a čistého pokoje.

Sundal si plášť a hodil ho přes židli. Na několika řemíncích, poutkách a v několika pouzdrech a kapsách, které byly většinou prázdné, se momentálně nacházel všechen jeho majetek.

Postupně ho naházel na postel. Tři vrhací nože, které stejně raději používal na blízko, zashionská dýka zvaná ktara a několik tar-enorských mincí, které se při přechodu sférami částečně roztavily. Jídlo, které si nesl z Mořského slunce, mu vystačilo akorát na dnešní oběd a papíry zahrabal v lese, takže neměl žádné klasické zavazadlo a všechno nesl de facto na těle.

Zalovil ve zbývajících a skrytých skulinách tar-enorského úboru vrahů, což vzhledem k jeho propracovanosti chvílku zabralo. Nahmatal něco ostrého. Hodil to na postel a vyhlédl z okna. Přicházel pomalu soumrak a nebe bylo zatažené. Vzal ze stolu sirky, instinktivně otevřel zásuvku stolu a napíchl svíčku na jehlu svícnu. Škrtl a pokoj ozářila univerzální supernova. Počkal, až se plamen ustálí a sebral z postele to, co se o chvílku později ukázalo jako úlomky sloupů z tar-enorského paláce Zářícícho, které se na něm asi zachytily, když se vrhal do trhliny v nestabilní realitě.

„To ses trefil. Proběhl jsi několika mraky prachu. Ovšem většina sloupů to kupodivu přežila. Zashionci uměli vždycky stavět.“ řekl klidný hlas.

Mozenrat se beze spěchu otočil a podíval se do stříbrných očí